

ВІД АВТОРКИ НАЙПОПУЛЯРНІШИХ РОМАНТИЧНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ



© Sine Heilmann

Джоджо Мойєс — англійська романістка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, яка двічі здобула премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів «The New York Times», їх перекладено багатьма мовами світу.

*Юна Кейт втекла з батьківського дому. Дівчина пообіцяла собі, що ніколи не виховуватиме свою дитину так, як виховували її саму. А потім народилася Сабіна й усе повторилося. Уперте вибухове дівча з презирством ставиться до матері і засуджує її. Непорозуміння між ними глибшає, поки не перетворюється на прірву. Сабіну відправляють до Ірландії — пожити з бабусею Джой, яку та побачить уперше в житті. Дух старого будинку просякнута пліснявою та пам'яттю, у ньому сплелися щастя, надія і давній біль. Сабіна, Джой і Кейт починають розуміти: щоб упевнено крокувати вперед, не завадить озирнутися на те, що залишаєш позаду.*

Нова неперевершена історія від Мойєс. Приємний темп оповіді зачаровує, як і надзвичайні герої роману.

*Booklist*

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8888-1



9 786171 288881

ДЖОДЖО МОЙЄС

Щасливі кроки  
під дощем

ДЖОДЖО МОЙЄС

Щасливі  
кроки  
під дощем



Розважлива й легка манера оповіді Мойєс створює неперевершене враження від цього роману.

*Publishers Weekly*

КСД



ДЖОДЖО  
МОЙЕС

JOJO MOYES

Sheltering  
*Rain*

A NOVEL

ДЖОДЖО  
МОЙЄС

*Часмві*  
КРОКИ  
*під дощем*

РОМАН

ХАРКІВ **КСД**  
2021

УДК 821.111  
М74

Жодну з частин цього видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:  
Moyes J. *Sheltering Rain : A Novel* / Jojo Moyes. —  
London : Hodder & Stoughton, 2003. — 512 р.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-8888-1  
ISBN 978-0-340-81910-4 (англ.)

© Jojo's Mojo Ltd, 2002  
© Depositphotos.com / ty4ina,  
CosmoSquirrel, alexm83, ro-  
buaart, обкладинка, 2021  
© Hemiro Ltd, видання україн-  
ською мовою, 2021  
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-  
мейного Дозвілля», переклад  
і художнє оформлення, 2021

*Чарльзові Артуру й Бетті Маккі*



## Пролог



Тоді Архієпископ має прикластися до правої руки Королеви. Після чого Герцог Единбурзький має зійти сходами Трону, зняти свою дворянську корону, прихилити коліно перед Її Величністю і, вклавши свої руки до рук Королеви, виголосити слова пошани:

«Я, Філіп, Герцог Единбурзький, стаю вашим довічним васалом і найсмирненнішим шанувальником; і вірою та правдою служитиму вам до кінця своїх днів супроти всіх підступів людських.

І нехай допоможе мені Господь».

І, підводячись, він має торкнутися Корони над головою Її Величності й поцілувати Її Величність у ліву щоку.

У такій самій манері мають один за одним засвідчити свою пошану Герцог Глостерський і Герцог Кентський.

*З «Форми й порядку проведення коронаційної служби» 1953 року*

«*М*абуть, це було доволі нечемно, — згодом думала Джой, — познайомитися з майбутнім чоловіком у день, який мав бути днем принцеси Єлизавети». Або королеви Єлизавети II, як її врочистіше йменуватимуть уже під вечір. І все ж, зважаючи на значущість нагоди для них обох, доволі важко було (принаймні для Джой) змусити себе відчувати належний захват.

Це був день передвістя дощу, а не божественного помазання. Над Гонконгською гаванню простяглося вологе ставало-сіре небо. Повільно обходячи Пік разом зі Стеллою, стискаючи теку намоклих нот (її пахви ковзали, наче змащені жиром, а блузка вже пристала до спини, немов глазур), Джой якось не відчувала монархістської лихоманки від думки про святкування коронації в Брум-Скоттів.



Там буде її мати, яка ще вдома вся тріпотіла, немов натягнута струна передчуття й незадоволення, — здебільшого через присутність батька, що повернувся із чергової поїздки до Китаю. Здавалося, його приїзди завжди збігаються з блискавичними нападами поганого настрою Еліс, невідривно пов'язуючи її прагнення до кращого життя в іншому місці із чимось лихішим і похмурішим.

— Ти цього не вдягнеш, — насуплено казала вона Джой, скрививши рота в яскраво-червоній гримасі осуду.

Джой не зводила погляду з дверей. Їй не терпілося зустрітися зі Стеллою, щоб уникнути перспективи йти до вілли Брум-Скоттів з батьками, тож вона збрехала їм, буцімто господарі просили принести ноти раніше. Прогулянки з батьками навіть пішки спричиняли в неї морську хворобу.

— У тебе такий невиразний вигляд, люба. І ще взула високі підбори. Ти височитимеш над усіма.

Це «любa» було знайомим слівцем, яке мало підсолоджувати гіркоту слів Еліс.

— Я сяду.

— Ну ти ж не можеш сидіти весь вечір.

— Тоді згинатиму коліна.

— Тобі треба надягти ширший пасок. Він тебе вкоротить.

— Він врізатиметься в ребра.

— Не знаю, чому з тобою так важко. Я лише хочу, щоб твій вигляд був пристойний. Не бачу, щоб *ти* докладала зусиль.

— О, мамо, мені байдуже. І всім іншим буде байдуже. Навряд чи хтось там мене помітить. Усі слухатимуть, як принца складає свої присяги, чи що вона там робитиме.

«Просто відпусти мене», — благала вона. Годі й того, що доведеться терпіти ядучий норів Еліс упродовж усієї вечірки.

— Що ж, а мені не байдуже. Люди подумують, що я виховала в тобі недбалство.

«Що подумують люди» було дуже важливо для Еліс. «Гонконг — це акваріум із золотими рибками, — казала вона. — Завжди хтось на тебе дивиться, говорить про тебе». У яко-

му ж крихітному та нудному світі вони живуть, хотілося відповісти Джой. Але вона цього не робила — переважно тому, що це правда.

Там буде її батько, який, без сумніву, забагато вип'є і цілуватиме всіх жінок у губи замість щік, а ті стурбовано озиратимуться, не знаючи, чи, бува, якось не спровокували його. «Просто дозволив собі трохи розслабитися! — горлатиме він потім на Еліс. — Що за дружина не дасть чоловікові трохи розважитися після виснажливої роботи в Китаї (а всі ми знаємо, який це жах — мати справу з *азійцями*)?» Із часів японського вторгнення він незворотно змінився. Утім, вони про це не говорили.

Там будуть Брум-Скотти. І Марчанті. І Дікінсони. І Еллейни. І всі інші подружжя того самого класу, представники якого мешкали просто біля Піку, але не нижче від Робінсонроуд (середні рівні нині майже повністю займали клерки), і бачилися на кожній вечірці в Гонконгському крикетному клубі, зустрічалися на перегонах на іподромі в Геппі-Веллі, ділили між собою корпоративні джонки, подорожуючи віддаленими островами, хмільні від хересу, і нили про те, як важко дістати молоко, і про комарів, і про вартість нерухомості, і про приголомшливу грубість китайської прислуги. А ще говорили про Англію, про те, як скучили за нею, про чергових приїжджих англійців, про те, яким бляклим і нудним життям вони живуть і якою *сірою* здається Англія, хоча війна й скінчилася цілу вічність тому. Але здебільшого говорили одне про одного: військовослужбовці спілкувались окремою мовою лише їм зрозумілих жартів і барачного гумору, торговці гудили своїх конкурентів, а їхні жінки розбивалися на мінливі купки, які без кінця роїлися в нудних і ядухих перестановках.

Найгірший з усіх був Вільям, усюдисущий на кожнісіньких світських зборах, зі своїм зрізаним підборіддям і білявим волоссям, крихким і ламким, як його придушений, писклявий голос. Він клав свої вологі долоньки їй на поперек

і вів туди, куди вона не мала жодного бажання йти. Чемно вдаючи, що слухаєш, можна було поглядати згори вниз на маківку його голови та гадати, де його волосся порідіє далі.

— Гадаєш, вона нервується? — казала Стелла. Її волосся, лискуче, мов свіжий лак, було підколоте в шиньйон на потилиці. Жодна волосина не вибилася і не кучерявилася на вологому повітрі, як-от у Джой, чиї коси поривалися навтьоки, щойно їх укладали. Бей Лінь, її камеристка, кривилася й цитькала на Джой, підколюючи пасма, неначе дівчина свідомо їх підохочувала.

— Хто?

— Принцеса. Я б нервувалася. Подумай лише, скільки людей дивитимуться.

Останніми тижнями Стелла, блискуюча у своїй червоній спідниці, білій блузці й синьому кардигані — спеціально до такої нагоди — виявляла, як на думку Джой, дещо нездорове зацікавлення до принцеси Єлизавети: розмірковувала, які прикраси й убрання та обере, чи важка її корона або ж як її новоспечений чоловік очевидно ревнує її до титулу, адже йому не бути королем. Джой починала підозрювати тут зовсім не вірнопідданське відчуття причетності.

— Ну, вони ж не всі її бачитимуть. Багато таких, як ми, хто лише слухатиме радіо.

Обидві відступили вбік, щоб пропустити автівку, швиденько зазирнувши всередину: чи немає там когось знайомого.

— Та все одно вона може переплутати слова. Я б переплутала. Упевнена, я б затиалася.

Джой сумнівалася, адже Стелла майже в усьому була взірцевою справжньою леді. На відміну від Джой, Стелла була належного для юної леді зросту й завжди носила елегантніший одяг, що його кравець із Цимшацуї шив за останньою паризькою модою. Вона ніколи не шпорталася, не бувала похмурою в товаристві, їй не відбирало мову в бесідах із шерегами офіцерів, які були тут проїздом: гостини мали допомогти їм бодай на хвилику забути, що прямують вони на

Корейську війну. Джой часто думала, що репутація Стелли могла б дещо поблякнути, якби хтось знав про її вміння відрижкою декламувати абетку.

— Гадаєш, нам доведеться лишитися до самого кінця?

— Що, на всю церемонію? — Джой зітхнула й піддала ногою камінець. — Це неодмінно розтягнеться на години, вони всі нап'ються та почнуть обговорювати одне одного. А моя мати фліртуватиме з Дунканом Еллейном і заведе про те, що Вільям Фаркарсон доводиться родичем Жарденам і достатньо перспективний, щоб задовольнити дівчину мого стану.

— Для дівчини твого стану він таки занизький. — Стелла була ще й дотепниця.

— Навмисно взула високі підбори.

— О, ну ж бо, Джой. Це ж захват. У нас буде нова королева. Джой знизала плечима.

— Чому я маю відчувати захват? Ми навіть не живемо в тій країні.

— Бо вона все одно наша королева. Вона майже одного з нами віку! Уяви собі! І це найбільша вечірка за цілу вічність. Там будуть усі.

— І всі ті самі. Аж ніяк не весело ходити на вечірки, якщо вже всіх там знаєш.

— Ох, Джой, ти така вперта у своєму невдоволенні. Там безліч нових людей, треба тільки до них заговорити.

— Але мені нема чого казати. Їх цікавлять лише покупки, одяг і хто як зганьбився перед ким.

— О, перепрошую, — наїжачилася Стелла. — І більше нічого?

— Я кажу не про тебе, ти ж розумієш. У житті має бути щось більше. Тобі хіба ніколи не хотілося поїхати до Америки? Чи до Англії? Подорожувати світом?

— Я подорожувала. Багато де.

Батько Стелли був командиром на флоті.

— Чесно, мені здається, що, куди не поїдеш, людей скрізь цікавить одне. Коли ми були в Сінгапурі, там панувала суцільна

мішанина коктейльних вечірок. Навіть мамі було нудно, — сказала Стелла. — Хай там як, тут не *завжди* ті самі люди. Наприклад, офіцери: сьогодні їх буде багато. І я впевнена, що всіх ти ще не бачила.

\* \* \*

Офіцерів було багато. Широка палацова тераса Брум-Скоттів, з якої в ті рідкісні моменти, коли туман на вершині Піку розсіювався, відкривався краєвид на Гонконгську гавань, пістрявіла білими кітелями. Усередині будинку, під вентиляторами, що мерехтіли, мов велетенські пропелери, китайська прислуга, теж зодягнена в біле й у м'якому взутті, безшумно рухалася між гостями, пропонуючи зі срібних таць високі склянки напоїв з льодом. Шепіт голосів здіймався й опадав на тлі музики, яку саму наче тлумила важка волога спека. Британські прапорці, натягнуті через стелю, обвисли, немов випрана білизна, ледве ворущачись, попри сякий-такий вітерець.

Бліда, спокуслива і, здавалося, така ж безсила Ельвіна Брум-Скотт сиділа, відкинувшись на застеленому штофом шезлонгу в кутку мармурової вітальні — як завжди, в оточенні цілого корпусу уважних офіцерів. На ній була сливового кольору шовкова сукня із серцеподібним викотом і довгою зібраною спідницею, що спадала складками навколо її довгих блідих ніг. («І в неї під пахвами плям від поту немає», — зауважила Джой, міцно притискаючи руки до боків.) Одна з її туфельок — оторочена штучним горностаєм — була вже скинута на підлогу, оголивши яскраво-червоні нігті. Джой знала, що скаже мати, побачивши її: давитиметься власним невдоволенням, бо ж сама далеко не Барбара Стенвік, щоб так ходити. Губна помада в обох була однаково агресивно-зваблива, і не від браку жадання.

Джой і Стелла поклали ноти й привіталися кивками, знаючи, що місіс Брум-Скотт не любить, коли її турбують.

— Як ми слухатимемо церемонію? — спитала Стелла, схвильовано озираючись у пошуках радіо. — Як вони дізнаються, що вже почалося?

— Не турбуйся, моя люба, попереду ще години чекання, — сказав Дункан Еллейн, який проходив повз, схиливши голову, щоб глянути на годинника. — Не забувай: у старій добрій Британії час відстає на вісім годин.

Дункан Еллейн завжди говорив, як герой Військово-повітряних сил Великої Британії з кіно про війну. Дівчатам це здавалося сміховинним, але Еліс, схоже, почувалася поряд з ним зіркою екрана Селією Джонсон, і це викликало в Джой відразу.

— Ти знаєш, що вона має прийняти «живих оракулів Божих»? — із захватом промовила Стелла.

— Що?

— Принцеса Єлизавета. На церемонії. Вона має прийняти «живих оракулів Божих». Гадки не маю, хто вони такі. А. І ще її відвідають чотири лицарі Ордену підв'язки. Гадаєш, вони справді пильнують за її підв'язками? Зрештою, вона ж має управительку гардеробної. Бетті Ворнер розповідала мені.

Джой здивовано спостерігала за замріяним маревом в очах Стелли. Чому вона не здатна так само захопитися цією подією? Чому думка про прийдешній вечір сповнює її самим жахом?

— І не повіриш: її груди намастять священним миром. Її груди, по-справжньому. Хотіла б я, щоб це було не по радіо, щоб ми могли бачити, чи справді архієпископ їх торкатиметься.

— Привіт, Джой. Боже... ти така... така... власне, ти дуже розпашіла. Довелося йти сюди пішки? — Це Вільям, червоніючи, підійшов до неї і безвольно простягав руку в непевній спробі привітатися. — Вибач. Я не мав на увазі... я-от ішов пішки. Теж. І страшенно змок. Набагато мокріший за тебе. Поглянь.

Джой схопила високий келих рожевого напою з таці, що пропливала повз, і відсърбнула. Не лише принцеса Єлизавета цього дня приносила своє життя в дар Батьківщині.

До коронації вона встигла вихилити ще кілька келихів рожевого напою. Схильна до зневоднення в сирому кліматі, Джой виявила, що посьорбувати рожеві напої дуже легко. Вони не смакували, як алкоголь, а увага матері була деінде, — розривалася між усміхненим, як у мальованого пивного кухля, ротом Дункана Еллейна та злістю на очевидне задоволення батька, — тому Джой неабияк здивувало, коли обличчя принцеси Єлизавети, прибите високо на стіні вітальні, раптом примножилось і почало змовницьки посміюватися з її намагань ходити прямо.

Упродовж кількох годин шум вечірки поступово наростав і розбухав, заповнюючи чималий перший поверх господарського дому, а голоси гостей ставали масними й піднесеними від щедрого пригощання випивкою. Що далі, то більш відстороненою робилася Джой, адже їй бракувало вміння балакати ні про що, явно потрібного на таких заходах. Вочевидь, вона добре вміла лише втрачати людей, а не зачарувувати їх. Нарешті відкараскалася від Вільяма, сказавши йому, що впевнена, буцімто містер Еймері хоче поговорити з ним про справи. Стелла зникла, поглинена кільцем прихильників — офіцерів морського флоту. Рейчел і Джинні, ще двоє дівчат її віку, сиділи в кутку зі своїми набріоліненими кавалерами-близнюками. Позбавлена осуду — ба навіть уваги — однолітків, Джой добре потоваришувала з високими келихами рожевого напою.

Усвідомивши, що її келих чомусь знову порожній, вона озирнулася, шукаючи чергового слугу. Ті наче зникли — чи, може, то їй було важко вирізнити їх з-поміж усіх інших. «Певно, усі вони в кітелях з “Юніон Джеком”, — вирішила вона й хихикнула про себе. — Юні Джеки. Або в маленьких коронах».

Вона неясно чула, як ударили в гонг і всміхнений тенор містера Брум-Скотта намагався зібрати всіх навколо радіо. Джой, притулившись ненадовго до колони, чекала, доки лю-

ди перед нею зрушать з місця. Коли це станеться, вона зможе вийти на терасу й подихати вітерцем. Але наразі їхні тіла хиталися і зливалися, утворюючи непроникну стіну.

— О господи, — прошепотіла вона, — мені треба трохи повітря.

Вона гадала, що ці слова пролунали лише подумки, але раптом хтось узяв її під руку й пробурмотів:

— Ну то виведемо вас надвір.

На свій подив Джой зрозуміла, що мусить глянути вгору. (Їй рідко коли доводилося дивитись угору: вона була вища майже за всіх китайців і за більшість чоловіків на вечірці.) Джой лише розгледіла два довгі суворі обличчя, що височіли над нею, плаваючи над двома тугими білими комірцями. Морський офіцер. Або двоє. Вона була не до кінця впевнена. Хай там як, один з них тримав її під руку та м'яко вів крізь юрбу на балкон.

— Не хочете присісти? Вдихайте глибоко. Я принесу вам води.

Він усадив її в ротангове крісло й зник.

Джой ковтнула чистого повітря. Сутеніло, і туман опустився на Пік, затуляючи будинок від решти острова Гонконг. Єдиним нагадуванням про те, що вона тут не сама, були віддалені грубі гудки барж, які проминали крізь води внизу, шерех баньянових дерев і слабкий запах часнику та імбиру, що долинав крізь нерухоме повітря.

І цей запах отямив Джой.

— О господи, — прошепотіла вона, — о ні...

Вона озирнулася, з полегшенням зауваживши, що останні гості на вечірці зникають у кімнаті з радіо, а тоді перехилилася через балкон і її довго й гучно знудило.

Коли вона випрямилася, важко дихаючи, з прилиплим від поту до скронь волоссям, то розплющила очі й побачила морського офіцера, який стояв перед нею, простягаючи склянку води з льодом. Джой не могла говорити. Вона просто дивилася на нього в безмовному жаху, а тоді зарилася червоним



від сорому обличчям у склянку. Можливо, молила Джой, раптом незручно протверезівши, коли вона підніме голову, його вже не буде.

— Може, вам носовичка?

Джой не піднімала обличчя, похмуро дивлячись на свої туфлі із зависокими підборами. Щось, про що ліпше було не думати, застрягло в неї в горлі й не проштовхувалося донизу, попри спроби ковтнути.

— Ось. Візьміть.

— Будь ласка, ідіть.

— Що?

— Я сказала: будь ласка, ідіть.

О господи, якщо вона мерщій не забереться звідси, мати вийде шукати її, і то вже буде пекло. Джой уже уявляла наступні розділи: 1. Вона не годиться для того, щоб її кудись брати. 2. Її ганебна поведінка, або Чому вона не може бути як Стелла? 3. Що подумують люди?

— Прошу. Будь ласка, просто йдіть.

Джой усвідомлювала, що це звучить грубо, але поруч із жахом від можливого викриття, а ще небезпекою застрягнути там за чемними розмовами, коли її блузку — її обличчя — заляпано бозна-чим, грубість видавалася меншим із двох лих.

Запанувала тривала пауза. З ідальні лунали гучні вигуки, що підіймалися й затихали, нашаровуючись один на одного.

— Не думаю — гадаю, краще, щоб хтось ненадовго склав вам компанію.

Голос був не молодий, без хвацької крикливості більшості офіцерів, і все ж не було там і *basso profundo*<sup>1</sup> тривалого перебування при владі. Та щонайменше офіцер.

«Чому він не йде?» — думала Джой.

Але він просто стояв. На його бездоганно чистих брюках, зауважила вона, на лівій гомілці, була маленька ляпка чогось помаранчевого.

---

<sup>1</sup> Глибокого басу (*итал.*). — Тут і далі прим. пер.

— Слухайте, мені вже набагато краще, дякую. І я справді дуже хотіла б, щоб ви мене залишили. Гадаю, я можу піти додому.

Мати буде розлючена. Але Джой може сказати, що їй стало зле. Це буде не така вже й брехня. Лише цей чоловік знатиме правду.

— Дозвольте піти з вами, — мовив він.

У домі знов наростав шум і чийсь високий істеричний сміх. Заграв джаз і так само несподівано обірвався.

— Будь ласка, — сказав він, — візьміть мене за руку. Я допоможу вам устати.

— Може, дасте мені спокій, будь ласка? — Цього разу її голос пролунав різко навіть для неї самої. Запала коротка тиша, а потім, після нескінченної бездиханної паузи, вона почувала звук його кроків терасою — він повільно йшов у дім.

Джой була надто у відчаї, щоб довго переживати сором. Вона встала, зробила довгий ковток води з льодом, а тоді рвучко, хоч і злегка хитаючись, попрямувала до будинку. Якщо трохи пощастить, вона скаже те, що треба, і втече, доки всі слухають радіо. Та коли Джой увійшла у двері вітальні, гості вже потроху звідти виходили. Поміж перших була Стелла із заплаканими очима, кутики яких опустилися від розчарування.

— Ох, Джой, можеш у це повірити?

— У що? — спитала Джой, гадаючи, як швидко зможе проскочити повз неї.

— Це кляте, кляте радіо. Такий день, а воно зламалося. Не можу повірити, що воно в них у будинку лише одне. У всіх уже точно більше ніж одне.

— Не треба метушитися, Стелло, люба, — сказав Дункан Еллейн, однією рукою поправляючи вуса, іншу тримаючи на плечі Стелли надто довго для заявленого вияву батьківської турботи. — Зовсім скоро хтось піде й принесе радіо від Марчантів. Ти навряд чи щось пропустиш.

— Але ми пропустимо весь початок! І ніколи не зможемо прослухати його знову. Мабуть, іншої коронації за нашого життя не буде. Ох, не можу повірити!

Стелла відкрито ридала, не зважаючи на гостей навколо — дехто з них, очевидно, вважав священну королівську церемонію радше прикрою завадою посеред пречудової вечірки.

— Стелло, мені треба йти, — прошепотіла Джой. — Мені дуже шкода. Я недобре почувуюся.

— Але не можна! Залишся хоча б до того, як принесуть радіо.

— Я зайду до тебе завтра.

Хутко, побачивши, що її батьки досі в компанії, яка сидить навколо безмовного радіо, Джой побігла до дверей. Швидко кивнувши слугі, який вивів її надвір, вона кинулася тікати одна крізь вогке нічне повітря, у супроводі лише зграї комарів, що з виском пікірували на неї, і з легким побоюванням через чоловіка, якого лишала позаду.

\* \* \*

Експатріанти в Гонконзі звикли до гарного життя з випивкою та званими вечереями мало не щоночі, тож не дивно було із самого ранку бачити на вулицях кількох *гвейло*<sup>1</sup>. Але Джой, чия нещаслива пригода з рожевими напоями залишила по собі відчуття виняткової тверезості, була зараз, на диво, єдиною їх представницею.

Здавалося, наче весь Пік слабує на похмілля. Доки пари китайських чоловіків і жінок м'яко крокували повз, подеколи з важкими кошиками чи візками якогось мотлоху, жодного європейця довкола не було видно. За стінами вибілених домів осторонь від дороги винувато висіли стрічки кольорових полотен, а численні принцеси на світлинах кучерявилися з вікон, і самі наче виснажені ексцесами минулої ночі.

М'яко ступаючи по тиковій підлозі будинку, вони з Бей Лінь перемовлялися пошепки — жодна не хотіла розбудити

---

<sup>1</sup> Загальна назва білих людей у кантонському діалекті.

Еліс і Грема, чії гарячкові плутані суперечки затяглися аж до світанку. Джой вирішила, що єдиною розрадою їй буде з'їздити на Нові Території, де можна покататися верхи. У всіх сьогодні тріщатимуть голови, усі будуть нещасні, а волога спека тиснула жорсткіше, ніж будь-коли, підсилюючи головний біль з похмілля. Цей день уже точно промине в дратливій апатії, повільно тягнучись під вентиляторами на м'яких меблях. За таких умов аж ніяк не хочеться бути в міс-ті. Проблема полягала в тому, що цього ранку нікому було вивезти Джой за його межі.

Вона ходила до Стелли близько десятої, але завіси на вік-нах були зсунуті, а дзвонити у двері не хотілося. Її батько, який зазвичай неодмінно відвіз би свою принцесу, навряд чи встане до обіду. І більше нікого, до кого зручно було б звернутися. Зараз, сидячи в ротанговому кріслі біля вікна, Джой обмірковувала ідею скористатися трамваєм до цен-тру, а тоді пересісти на потяг. Проте вона ніколи не роби-ла цього сама, а Бей Лінь відмовилася супроводжувати її, знаючи, що настрій господарки стане геть нестерпним, як-що та прокинеться й побачить, що її служниця пішла «про-гулятися».

— Ох Боже, бережи нашу чортову королеву, — бурмотіла Джой, коли та почвралала геть.

Уже не вперше Джой хотілося збунтуватися проти обме-жень її життя, географічних і фізичних. Коли вони з матір'ю мешкали в Австралії, незабаром після вторгнення японців до Гонконгу, унаслідок якого жінки й діти мусили виїхати з колонії, Джой відчувала, що здобула небачені донині сво-боди. Вони мешкали в сестри Еліс, Марсель, двері будинку якої виходили на пляж і, здавалося, постійно були відчинені для прогулянок Джой і для різноманітних сусідів, таких роз-слаблених і доброзичливих, як порівняти до гонконгських.

Еліс теж почувалася там розслаблено, розквітала в сухому спекотному кліматі, де всі розмовляли її мовою, а високі чо-ловіки з бронзовою засмагою безсоромно фліртували. Там

її манери були вершиною вишуканості, а одяг затьмарював усе донині бачене, і вона могла поставати тією, ким хотіла, — розкішною громадянкою світу, екзотичною у своєму вигнанні. До того ж Марсель була молодша за неї й приємно відрізнялася в усіх питаннях смаку та стилю. Завдяки цьому піднесеному почуттю доброї волі Еліс діставала набагато менше «клопоту» від Джой, ніж завжди, і відсилала її на пляж або на базар, майже не дивлячись, а не так, як у Гонконзі, де постійно переймалася відмінностями у зовнішності доньки, її манерами й потенційною небезпекою того, щоб відпустити її в нецивілізованій країні саму.

— Ненавиджу своє життя, — уголос промовила Джой, даючи думкам виплеснутися й повиснути, наче купчасті хмари, у повітрі перед собою.

— Мем? — У дверях стояла Бей Лінь. — До вас джентльмен.

— До моєї матері?

— Ні, мем. Він питає вас. — Жінка багатозначно всмінулася.

— Краще проведи його в дім.

Насупившись, Джой пригладила волосся і встала. Товариство — останнє, чого вона зараз бажала.

Двері відчинились, і увійшов чоловік, якого вона ніколи раніше не бачила, вбраний у білу сорочку з коротким рукавом і кремові штани. Він мав охайно підстрижене рудувате волосся, довгасте аристократичне обличчя і блідо-блакитні очі. А ще він був високий і зайве сутулювся, нібито за звичкою, коли входив до кімнати. «Моряк, — відсторонено подумала вона. — Ті завжди сутуляться в проймі».

— Міс Леонард.

Він тримав перед собою солом'яного капелюха, стискаючи його обома руками.

Джой дивилася на нього порожніми очима. Вона не могла збагнути, звідки він знає її ім'я.

— Едвард Беллентайн. Пробачте, якщо здамся нав'язливим. Я лише хотів... лише подумав спитатися, як ви.

Джой придивилася до його обличчя і раптом спалахнула, із жахом впізнавши його. Коли вона востаннє бачила це обличчя, воно двоїлося. Її рука несвідомо злетіла до рота.

— Я дозволив собі спитати у вашої подруги ваші ім'я та адресу. Хотів лише переконатися, що ви безпечно дісталися додому. Я почувався дещо винним за те, що дозволив вам піти самій.

— О, ні, — сказала Джой, рішуче не зводячи очей із власних ніг. — Зі мною все було гаразд. Ви дуже добрі, — додала вона за мить, розуміючи, що була грубою.

Вони стояли кілька хвилин, доки Джой не усвідомила, що він і не збирається відкланятися. Було так незручно, що шкіру поколювало. Вона ніколи не переживала такого сорому, як минулої ночі, і зараз це відчуття поверталось, мов різкий післясмак. Чому він не може просто дати їй спокій? Залишити її наодинці з особистим приниженням. Бей Лінь нетерпляче стовбичила у дверях, але Джой її старанно ігнорувала — горіти тій у пеклі, якщо запропонує йому випити.

— Власне, — промовив незнайомиць, — я подумав, чи не хотіли б ви піти прогулятися. Або зіграти в теніс. Наш командир отримав спеціальний дозвіл на користування кортами в Козвей-Бей.

— Ні, дякую.

— Може, ви були б ласкаві показати мені якісь цікаві місця? Ніколи раніше не бував у Гонконзі.

— Мені дуже шкода, але я саме збиралася йти, — мовила Джой, відчуваючи, що досі не може на нього дивитися.

Повисла довга пауза. Він явно не зводив з неї очей. Вона відчувала це.

— Гарна місцина?

— Що? — Джой відчула, як забилося серце в грудях. Чому він не йде?

— Ви сказали, що кудись ідете. Я просто подумав... то куди?

— Я їду кататися верхи.

— Кататися? — Ось тут вона підвела очі, почувши запал у його голосі. — Тут є коні?

— Не тут, — відповіла вона. — Принаймні не на острові. На Нових Територіях. Друг мого батька тримає там стайні.

— Ви не проти, якщо я поїду за вами? Удома я і сам трохи катаюся. Страшенно за цим сумую. Власне, я не бачив коної уже дев'ять місяців.

Він промовив це тужливим тоном, яким більшість військовослужбовців згадують про свої родини. Усе його обличчя, помітила Джой, немов відкрилося, доволі суворі риси пом'якшилися і підтягнулися. Вона мусила визнати: цей офіцер разюче гарний якоюсь дорослою красою.

Але він бачив, як вона ганьбилася на балконі.

— Я на машині. Можу вас відвезти. Або просто їхати за вами, якщо так буде... м-м... зручніше.

Джой знала, що мати неодмінно жахнеться, коли Бей Лінь повідомить їй, що міс Джой чкурнула на машині з незнайомцем. Але те, що на неї чекає, навряд чи буде набагато гіршим за наслідки від сидіння весь день під п'ятою Еліс, доки мати зриватиме на ній свій похмільний гнів. І було щось доволі принаadne в тому, щоб котитися тихими вулицями із цим високим незнайомцем у ластовинні, який, на відміну від більшості офіцерів, не змушував її ніяковіти й плутатись у словах, а просто говорив і говорив сам — про своїх коней в Ірландії (цікаво, що він не мав ірландського акценту), про дикість мисливського краю, де жив, і, на противагу цьому, про нескінченну нудьгу разом із клаустрофобією в глухих стінах корабля, де місяцями стирчав у тому самому крихітному світі з тими самими людьми.

Вона ніколи не чула, щоб чоловік говорив так, як він, — не безкінечними стислими зауваженнями, як-от більшість офіцерів, з якими вона розмовляла. Мова Едварда була лаконічна та відверта. Він говорив так, ніби тривалий час був позбавлений такої можливості. Цілі речення вилітали з нього на одному подиху, — так людина, тонучи, хапає ротом пові-

тря, — а його сміх розмежовував речення дужим утробним реготом. А потім він періодично зупинявся, кидав погляд на неї, немов збентежений власною нестриманістю, і замовкав, доки наступна думка не злітала в нього з язика.

Джой упіймала себе на тому, що теж сміється — спочатку сором'язливо, але завдяки цьому незнайомцеві дедалі невимушеніше, тож коли вони під'їхали до стаєнь, уже червоніла й хихикала так, як було їй зовсім не властиво. Минуло лише сорок хвилин, а Еліс уже геть би не впізнала таку доньку. Власне, Джой сама ледве себе впізнавала: крадькома поглядає на чоловіка поряд із собою, скромно відводить очі, коли їхні погляди зустрічаються, і загалом поводитьсь... ну... як Стелла.

Містер Фогілл сказав, що дозволить йому покататися верхи. Джой потай сподівалася на це, і коли Едвард стояв з ним на маленькому подвір'ї, шанобливим тоном розповідаючи про великих мисливців, яких знав, і погоджуючись щодо очевидної переваги ірландських племінних коней над англійськими, маленький удівець розгубив свою непохитність і навіть порекомендував власного коня, височенного рудого жеребчика з підступним норовом. Він вимагав, щоб Едвард провів його манежем пару кіл, просто щоб перевірити посадку й руки вершника, і побаченим явно вдовольнився, адже згодом ті повільно виїхали за ворота й попрямували дорогою до відкритих заміських просторів.

Джой уже й сама не знала, що на неї напало. Вона ніяк не могла припинити всміхатися й кивати та все силкувалася розчути кожне його слово, попри незнайоме калатання у вухах. Вдячна була, що може триматися за віжки й цілком виправдано не зводити очей з довгої сірої шиї перед собою, що опускалася-підіймалася в такт цокоту копит, адже не могла до пуття зосередитися ні на чому. Почувалася далекою від усього навколо й водночас із дивовижною гостротою зауважувала кожну дрібницю. Як-от його руки. І веснянки. І те, що його щоголю пролягають дві зморшки, коли він усміхається.



Джой навіть не помітила, як на її шию налетіли комарі, заплутуючись у зав'язаному на потилиці волоссі й жируючи на блідій ніжній плоті.

Найкращим було те, що він умів їздити верхи, і їздити правильно: сидів у сідлі прямо й розслаблено, руки м'яко рухалися туди-сюди, не натягуючи віжки так, щоб ті врізалися в кінський рот. Раз у раз він простягав руку вперед, щоб погладити коня або прибити неуважну муху. Джой якось була в стайнях з іншим чоловіком, який їй подобався, сором'язливим банкіром, другом батька, і її тендітна закоханість розсіялася, мов дим на вітру, коли вона побачила, як той хитається на спині коня, не в змозі приховати страху, коли тварина перейшла на повільний клус. Вільяма вона навіть приводити сюди не хотіла. Ніщо так не відвертає від хлопа, як бачити його на коні. Однак лише зараз Джой усвідомила потужну привабливість чоловіка, який умеє вправно їздити верхи.

— Колись бували в Шотландії? — спитав Едвард.

— Що?

— Ці комарі. Вони як мошва, — сказав він, ляснувши себе по шиї. — Кусають скрізь.

Джой зашарілася й опустила очі. Вони їхали далі.

Небо темнішало й опускалося нижче, тож Джой не знала, чи це вологе повітря, чи власний піт просякає їй одяг, від чого травинки й насіння пристають до шкіри. Здавалося, атмосфера глушить усе, притлумлюючи цокіт кінських копит, наче огорнутих фланеллю, сповиваючи їх обох теплою вогкою ковдрою. Високо над ними, на тлі Лев'ячої гори, навіть канюки немовби висіли в повітрі, як чорні краплі вологи, не наче рух вимагав надмірних зусиль. Листя, що терлося об її чоботи, лишало на них мокрі риски, хоча дощу не було.

Якщо він і помітив, як хаотично галопують її думки, як вона раз у раз червоніє, як важко їй заговорити або ж як кінь користується з її неуважності, щоб обірвати листя з найближчого куща, то нічого не сказав. Джой розвиднілося, коли вони припустили легким клусом уздовж верхової стежи-

ни край плавнів, а потім іще раз, коли Едвард зупинився біля придорожньої хижки, щоб дістати їй чверть кавуна, — тепер вона вже могла дивитися на нього без збентеження. І цієї миті збагнула, що в неї розв'язалася стрічка й волосся висить неохайними спітнілими пасмами на плечах. Але якщо супутник це помітив, то взнаки не дав, лише простягнув руку, пропонуючи їй носовичок, і прибрав пасмо з її обличчя. Ще якийсь час вона відчувала, як цей дотик електричним струмом пронизує шкіру.

— Знаєте, Джой, я просто чудово провів час, — задумливо промовив Едвард, коли вони вели коней назад до кінного двора. — Ви не уявляєте, як важливо для мене мати змогу їздити верхи.

Джой усвідомлювала, що якоїсь миті їй доведеться заговорити, але відчувала, що варто розтулити рота, як вона бовкне щось нетактовне й недоречне або — гірше — випадково викаже цю дивну болісну тугу, що вистрибнула нізвідки. Коли ж вона промовчить, що найгірше він зможе про неї подумати?

— А ще я небагато знаю дівчат, які це вміють. Удома, у моєму селі, вони, скажімо так... Трохи в тілі. Сільські дівчата. Не з тих, з ким я зазвичай катаюся. І де б ми не причалювали, усі нові знайомі мали на думці самі коктейльні вечірки й дотепи, а я не великий мастак на все це. Була в мене колись дівчина, трохи схожа на вас, але вона... словом, усе скінчено. І я не зустрів нікого, з ким міг би справді розслабитися на цілу вічність.

О, як Джой хотілося поцілувати його. «Знаю, знаю, — кортіло скрикнути їй. — Я теж це відчуваю. Я відчуваю все, що відчуваєш ти». Але вона лише всміхалася і кивала, крадькома поглядаючи на нього з-під мокрого волосся і водночас картаючи себе за це раптове перетворення на одну з тих дівчат, яких завжди зневажала. Джой не знала, чого саме хоче від чоловіка, — їй ніколи не спадало на думку, що це вона має чогось хотіти, — і зараз відчувала, що її вабить до Едварда не через конкретні риси, а через цілий перелік того, чого

в ньому немає: те, що він не змушував її ніяковіти, що сидить на коні не як мішок з рисом, що не дивиться на неї так, ніби хоче бачити когось іншого. Щось підіймалося й наростало всередині Джой: це було сильніше за нудоту, але так само паралізувало її.

— Дякую вам. У будь-якому разі. Адже я чудово провів час.

Він потер голову так, що волосся на чолі стало дибки, і відвів від неї погляд.

— І я знаю: насправді ви не хотіли, щоб я їхав з вами.

Джой із жахом глянула на нього, коли він це сказав, але зараз офіцер дивився перед собою. Вона не могла придумати, як пояснити йому, що він не так зрозумів, що вона тікала не від нього, а лише від спогаду про те, як її змудило, щоб не ворушити цього знову, і не хотіла, щоб він згадував її за цим. Ох, де Стелла, коли вона потрібна? Вона вміла розмовляти із чоловіками. Коли ж нарешті Джой вирішила, що найкращою відповіддю буде коротке спростування, було вже якось запізно, вони прямували назад до кінного двора, а коні тягнули шиї, низько опускали голови й натомлено кивали, повертаючись додому.

Едвард зголосився допомогти розсіdlати тварин, і містер Фогілл запропонував їй освіжитись у дамській кімнаті. Побачивши своє відображення, Джой збагнула, що то був вияв турботи. Вигляд у неї був жахливий. Волосся звисало кучерявим мокрим плутаним клубком, наче жмут у зливі ванни. Коли вона спробувала розчесати його пальцями, ті застрягли в кількох сантиметрах від скальпа. Обличчя було водночас спітнілим від вологи й замурзаним дорожнім пилом, а на сорочці було кілька зелених цяток там, де кінь спробував потертись об неї головою, коли вона спішилася. Вона несамовито терла обличчя мокрим рушником, мало не плачучи над своєю нездатністю згадати про таку просту річ, як гребінець чи запасна стрічка. Стелла ніколи б про таке не забула. Та коли вона вийшла, Едвард привітав її широкою усмішкою, наче жодної неохайності в її вигляді не було. І тоді вона по-

мітила, що його штани всі в смугах поту й рудого бруду, чисті лише під гомілками, куди діставали позичені в містера Фогілла чоботи.

— Ваш екіпаж чекає, — сказав він, усміхаючись із власного вигляду. — Вам доведеться показувати мені дорогу назад. Я гадки не маю, де ми.

Дорогою додому Едвард поводився трохи тихіше, і Джой гостріше відчувала його мовчання. Вона могла вказувати напрямок, та, попри невимушеність, яку відчувала в його товаристві, усе одно не могла вигадати жодної цікавої теми для розмови. Усе здавалося якимось дрібним, коли насправді вона хотіла відкрити йому, що за короткі чотири години він перевернув її світ. У його очах вона бачила інші краї, свіжі зелені поля і мисливських собак, ексцентричних селян і світ, де немає коктейльних вечірок. У його голосі чула мову, позбавлену штучності й дотепів, безмежно далеку від вишуканого мовлення заможних людей, властивого гонконгським експатріантам. У його широких, укритих ластовинням долонях бачила коней, і доброту, і щось іще, що змушувало її нутро стискатися від туги.

— Шкодную, що не зустрів вас раніше.

Він пригальмував автівку, щоб їй було краще чути. Повз них промчав автомобіль, повний морських офіцерів, привітавшись непристойними гудками.

— Я... я... а, не знаю. Просто дуже прикро, що післязавтра я їду.

Холод пройняв серце Джой. Вона відчула, як холодне кожна вена.

— Що? Про що ви кажете?

— Ми відпливаємо за два дні. Мені лишився ще один день відпустки на березі, а потім ми маємо вирушати в корейські води.

Джой не могла приховати жаху на своєму обличчі. Це було надто жорстоко. Знайти когось, — знайти його, — а він так швидко їде...

— Надовго? — Коли вона це вимовила, її голос був тонким і тремким. Звучав так, наче не її. Едвард озирнувся на неї, щось помітив у її обличчі, а тоді знов повернувся до керма, просигналізувавши, що готовий зупинитися.

— Не думаю, що ми повернемося сюди, — сказав він, пильно дивлячись на неї. — Виконаємо своє завдання з американцями в корейських водах, а тоді вирушимо до Нью-Йорка. Кілька місяців пробудемо в морі.

Кажучи це, він дивився просто їй у вічі, ніби натякаючи, що неможливо підтримувати зв'язок, коли ти завжди в русі.

Джой відчувала, що голова от-от вибухне. Вона усвідомила, що її руки тремтять. Це було наче отримати ключ від тюремної камери, лише щоб побачити, що він гумовий. Вона із сумом усвідомила, що от-от заплаче.

— Не можу, — сказала вона, кусаючи губу.

— Що? — Едвард потягнувся до неї так, що його рука опинилася зовсім поряд з її.

— Не можу просто відпустити вас. Не можу відпустити.

Цього разу вона промовила це вголос і, не криючись, глянула йому в очі. Навіть говорячи, вона сама не могла повірити в те, що каже, у щирю неприйнятність власних слів для молодій жінки її виховання. Але їх було не стримати, і вони злітали з губ довершеними, наче тверді теплі камінці, і розсипалися перед ним, мов пожертви.

Повисла довга пронизлива пауза, упродовж якої здавалося, що вона зараз помре. Потім Едвард узяв її за руку. Його долоня була теплою, сухою.

— Не думав, що я вам подобаюся, — сказав він.

— Мені ніколи ніхто не подобався. Тобто не подобався раніше. Мені ще ніколи ні з ким не було затишно, — белькотіла вона. Слова сипалися неконтрольовано, але він не відсторонився. — Мені так важко розмовляти з людьми. І тут немає нікого, з ким мені по-справжньому хотілося б говорити. Окрім Стелли. Моєї подруги. І коли ви прийшли сьогодні вранці, мені було так соромно за те, що сталося вчора ввечері,

чері, що легше було змусити вас піти, ніж бути з вами приязною. Та коли ви залишилися, і ми були в машині, і все це — я ніколи такого не відчувала. Ніколи не відчувала, що мене не засуджують. Що можна просто сидіти, і інша людина зрозуміє.

— Я гадав, у вас похмілля, — розсміявся він.

Але вона була надто напружена, надто переповнена до краю емоціями, щоб сміятися разом з ним.

— З усім, що ви сьогодні казали, я погоджувалася. Усе, про що ви говорили, я відчувала сама. Тобто, звісно, не про полювання, бо ніколи на ньому не була. Але все, що ви казали про коктейльні вечірки, і про людей, і про те, що іноді вам більше подобаються коні, і про те, щоб не думати, чи не вважають вас люди трохи диваком, — то ось, це й про мене також. Це я. Це наче слухати власні думки. Тому я не можу... не можу вас відпустити. І якщо вам страшно від моїх слів і ви вважаєте, що я найдокучливіша, найбезсоромніша істота, на яку ви коли-небудь натрапляли, то мені все одно байдуже, бо це єдиний раз у моєму житті, коли я почувуюся справді вірною собі.

Дві важкі солоні сльози повільно покотилися розпашілими щоками Джой, обтяжені емоціями, що стояли за, мабуть, найдовшою промовою за все її доросле життя. Вона глутнула, намагаючись опанувати їх, водночас обурена й піднесена тим, що щойно випалила. Вона відкрилася цьому незнайомому чоловікові в такий спосіб, що мати, а може, і Стелла вважали б її божевільною, якби дізналися. І коли вона сказала йому, що їй байдуже, це була неправда. Якщо зараз він відвернеться від неї, виголосить якусь чемну банальність про те, як чудово провів день і як вона, без сумніву, втомилася, вона стримається до повернення додому, а тоді просто знайде спосіб укоротити собі віку. Бо нестерпно було б і далі ковзати заїждженою поверхнею свого буття, коли вже занурилася в нього й знайшла дещо прохолодне, заспокійливе та глибоке. «Скажи хоча б, що розумієш мої слова, — благала

вона. — Навіть якщо просто скажеш, що розумієш, цього мені буде достатньо».

Запала довга болісна тиша. Ще одна машина з ревом пронеслася повз, пришвидшуючись.

— Гадаю, нам краще повернутися додому, — мовив він, знов поклавши руку на кермо, а другою рухаючи непіддатливий важіль коробки передач.

Обличчя Джой застигло, і повільно, невідчутно її тіло обм'якло на пасажирському сидінні, а хребет став таким крихким, що, здавалося, зараз трісне. Вона все зрозуміла неправильно. Звісно, це було так. Що змусило її думати, що такий спалах може здобути їй повагу чоловіка, не кажучи вже про його серце?

— Вибачте, — прошепотіла вона. Її голова похилилася на груди. — Мені так шкода.

О господи, якою ж вона була дурепою.

— За що? — спитав Едвард, простягаючи руку й відкидаючи вогку завісу її волосся. — Я хочу поговорити з вашим батьком.

Джой глянула на нього порожніми очима. Він збирається розповісти тому, яка вона дурепа?

— Слухайте, — сказав Едвард, обіймаючи її обличчя своєю долонею. Вона пахла потом. І кіньми. — Знаю, напевно, ви вважаєте це трохи несподіваним. Але, Джой, якщо ви дозволите мені, я хочу просити в нього благословення одружитися з вами.

\* \* \*

— Ти ж не думаєш, що ми погодимося? — спитала мати. Її обличчя світилося жахом і подивом, що її донька примудрилася викликати таку силу почуттів у якогось чоловіка. (Поганий настрій матері ще більше псувало те, що вони повернулися раніше, ніж вона встигла причепуритися.) — Ми його навіть не знаємо.

Вона говорила так, наче Едварда взагалі не було в кімнаті.

— Я розповім вам усе, що ви хочете знати, місіс Леонард, — сказав той, витягнувши перед собою довгі ноги в брудних штанах.

Джой не зводила очей із батьків, відчуваючи приголомшену радість нового здобутку. Залишок подорожі вона провела наче в тумані, з напівістеричним сміхом від безумства того, що щойно зробила. Вона не знала його! Він не знав її! А все ж вони так збуджено й по-змовницьки всміхались одне одному, ніяково тримаючись за руки, і вона добровільно віддавала своє життя в його руки. Джой не сподівалася знайти *нікого*. Навіть не думала шукати. Але здавалося, він знає, що робить, і явно краще за неї розуміє, як правильно. І анітрохи не переймається перспективою пояснювати це божевілля її батькам.

Едвард глибоко вдихнув і почав викладати факти:

— Мій батько — суддя у відставці. Вони з матір'ю переїхали до Ірландії, де вирощують коней. Я маю сестру й брата, обоє одружені, обоє старші за мене. Мені двадцять дев'ять років, майже вісім з них я служу на флоті, відколи закінчив університет, і, окрім військової зарплатні, володію приватним трастовим фондом.

Злегка наморщений від згадки про Ірландію, мамин ніс розгладився на словах «приватний трастовий фонд». Але Джой невідривно дивилася в обличчя батька, відчайдушно шукаючи якоїсь ознаки схвалення.

— Це страшенно несподівано. Не розумію, чому б вам не зачекати.

— Думаєте, що кохаєте її? — Батько, відкинувшись у кріслі з джин-тоніком у руці, не зводив очей з Едварда. Джой зашарілася. Здавалося майже непристойним, що він каже це отак, уголос.

Едвард тривалий час дивився на неї, а потім узяв за руку, змусивши почервоніти знову.



— Не знаю, чи хтось із нас може зараз назвати це коханням, — повільно мовив він, майже звертаючись до Джой, — але я не молодий і легковажний. Я знав багатьох дівчат, і якщо в чомусь упевнений, то це в тому, що Джой на жодну з них не схожа.

— Не те слово, — докинула мати.

— Можу сказати одне: я вважаю, що здатен зробити її щасливою. Якби мав більше часу, то зумів би вас заспокоїти. Але річ у тім, що я дуже скоро маю відпливати.

Джой не спадало на думку брати під сумнів стрімкість його почуттів. Вона просто була страшенно вдячна, що за силою вони явно дорівнювали її власним. Запаморочена від того, що хтось назвав її унікальною в *доброму* сенсі, вона лише через кілька хвилин усвідомила, що її рука пітніє.

— Це надто швидко, Греме. Скажи їм. Вони навіть не знають одне одного.

Джой помітила блиск в очах матері й хвилювання, що крилося за ним. «Вона заздрить, — раптом подумала Джой. — Заздрить, бо розчарована власним життям і не може стерпіти думки, що хтось от-от вихопить мене з мого».

Батько ще якийсь час роздивлявся Едварда, наче щось з'ясовуючи. Едвард витримав його погляд.

— Що ж, цими днями все роблять швидше, — сказав Грем, жестом наказуючи Бей Лінь подати ще напоїв. — Ти ж пам'ятаєш, як було під час війни, Еліс.

Джой мусила зробити над собою зусилля, щоб придушити легкий наплив хвилювання. Вона стиснула руку Едварда й відчула легкий потиск у відповідь.

Батько осушив келих. Здавалося, його увагу на мить поглинуло щось за вікном.

— Отже, скажімо, я погоджуся, молодий чоловіче. Що ви плануєте робити із цим у найближчі півтори доби?

— Ми хочемо одружитися, — видихнула Джой. Тепер, коли суперечка начебто стосувалася лише часу, вона відчула в собі сили говорити.

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо  
**Щасливі кроки під дощем**  
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*  
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*  
Редактор *В. В. Пасічна*  
Художній редактор *А. О. Попова*  
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*  
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 29.04.2021.  
Формат 84x108/32. Друк офсетний.  
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 21,84.  
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
Св. № ДК65 від 26.05.2000  
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24  
E-mail: [cop@bookclub.ua](mailto:cop@bookclub.ua)

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»  
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.  
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.  
[www.globus-book.com](http://www.globus-book.com)



• за телефонами довідкової служби  
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);  
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: **bookclub.ua**  
• у мережі фірмових магазинів  
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

**Надсилається безкоштовний каталог**

**Для гуртових  
клієнтів**

**Харків**

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці авторів**

e-mail: publish@ksd.ua

### **Мойєс Дж.**

**М74** Щасливі кроки під дощем : роман / Джордж Мойєс ; пер.  
з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб  
Сімейного Дозвілля», 2021. — 416 с.

ISBN 978-617-12-8888-1

ISBN 978-0-340-81910-4 (англ.)

Юна Кейт втекла з батьківського дому. Дівчина пообіцяла собі, що ніколи не виховуватиме свою дитину так, як виховували її саму. А потім народилася Сабіна й усе повторилося. Уперте вибухове дівча з презирством ставиться до матері і засуджує її. Непорозуміння між ними глибшає, поки не перетворюється на прірву. Сабіну відправляють до Ірландії — пожити з бабусяю Джой, яку та побачить уперше в житті. Дух старого будинку просякнутий пліснявою та пам'яттю, у ньому сплелися щастя, надія і за давнений біль. Сабіна, Джой і Кейт починають розуміти: щоб упевнено крокувати вперед, не завадить озирнутися на те, що залишаєш позаду.

УДК 821.111

